

Høstrefleksion

Tak for mad. Ordene lyder med en selvfølge, når vi har spist sammen. Hvis ikke det bliver sagt, forekommer det uhøfligt og som om, man er ligeglad med den mad, man har spist.

Tak for mad. Hvad betyder det egentligt? Det er umiddelbart en påskønnelse af den, som har brugt tid på at lave maden. Og disse ord giver mening, hvad enten det er mad lavet i hast i hverdagens jag, eller der er tale om mad, som der er brugt en hel dag eller dage på at forberede. "Tak for mad" hører til såvel ved hverdagsbordet som ved festmåltidet. Sagt ligeud, når et måltid er endt, siger vi: Tak for mad.

Tak for mad. Adressaten er imidlertid andre og flere end dem, der har skabt det enkelte måltid. Takken rækker videre, er en tak til Gud for alle hans gode gaver: korn og fisk, kartoffel og gulerod, persille og bønner.

Reformatoren Martin Luther udlægger i sin lille katekismus, hvad det vil sige at tro på Gud Fader, den almægtige, himlens og jordens skaber. Han trækker netop maden frem, som noget vi skylder Gud tak for. Luther skriver:

Jeg tror, at Gud har skabt mig og alle andre skabninger, har givet mig krop og sjæl, øjne, ører og alle lemmer, fornuft og alle sanser og stadig bevarer dem, desuden tøj og sko, mad og drikke, hus og hjem, kone og børn, kvæg og alt, hvad jeg ejer. At han forsyner mig rigeligt og dagligt med alt, hvad jeg behøver til livets ophold, skærmer mig mod alt ondt.

Og det gør Gud, tilføjer Martin Luther, uden at noget menneske egentlig har fortjent det. Der er derfor al god grund til at takke Gud for maden.

Hvordan så leve sit liv ud fra denne opfattelse, hvor det er en selvfølge at sige tak for mad? Har det konkret indflydelse på den måde, vi lever med hinanden på? Det bør det have, står det skrevet i en af Mosebøgerne i Det Gamle Testamente. Gud selv siger det nemlig til sit folk:

Når I høster kornet i jeres land, må du ikke høste helt ud til kanten af din mark, og hvad der ligger tilbage, når du har høstet, må du ikke samle ind. Din vingård må du ikke plukke ren, og nedfaldne druer i din vingård må du ikke samle op; dem skal du efterlade til den trængende og den fremmede. (3. Mosebog 19, vers 1.-2.)

At sige tak for mad er også at se den mad, vi spiser og får, i sammenhæng med den verden, vi lever i. Det ligger implicit i ordene "Tak for mad", at den mad, vi får er en gave, og at den er til for at blive delt. Som vi synger i Marken er mejet: "Rev vi marken let, det er gammel ret, fuglen og den fattige skal også være mæt". Vi er ikke sat i verden for at rage alt til os selv, rippe marken for alle goder selv. Vi har et ansvar for, at alle mennesker må få mulighed for at kunne sige: Tak for mad.